

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **P. S.**, zastoupeného JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem v Olomouci, Koželužská 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2011 č.j. KUOK 55601/2011, ve věci účelové komunikace,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 25.5.2011 č.j. KUOK 55601/2011 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.808,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Michala Filouše, advokáta se sídlem v Olomouci, Koželužská 5.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2011 č.j. KUOK 55601/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a H. S. a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Ostružná ze dne 20.9.2010 č.j. 338/2008, jímž bylo určeno, že účelová komunikace na pozemcích parc. č. 215, 52/24 a 52/22 v k.ú. Petříkov u Branné je neveřejně přístupná.

V žalobě žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné a důvody svého tvrzení vyjádřil v těchto žalobních bodech:

- 1) Pozemky parc. č. 215, 52/24 a 52/22, které byly rozhodnutím správního orgánu I. stupně určeny jako účelová komunikace (dále jen dotčené pozemky), se nacházejí poblíž silnice III/3693. Žalobce na pozemku parc. č. 204/5 a také na pozemcích parc. č. 215 a 52/24 vybudoval sjezd za účelem příjezdu k rodinnému domu s ubytovací částí č.p. X na pozemku parc. č. st.X. Sjezd je přímým napojením rodinného domu č.p. X na silnici III/3693. Pozemky parc. č. 215 a 52/24 byly v době stavby sjezdu ve vlastnictví třetí osoby a sjezd byl vystavěn s jejím souhlasem. V roce 2002 došlo k odkoupení pozemků do podílového spoluvlastnictví žalobce a jeho manželky, dále E. M. a Ski klubu Lokomotiva Olomouc (každý v podílu ideální 1/3). Sjezd je pak v podílovém spoluvlastnictví žalobce a jeho manželky (ideální 2/3) a E. M. (ideální 1/3). Žalobce poukázal na ust. § 14 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen zákon o pozemních komunikacích), podle kterého sjezd není součástí silnice, dálnice ani místní komunikace. Zákon sice výslovně nestanoví, že sjezd nemůže být součástí účelové komunikace jakožto jednoho z typů pozemní komunikace, avšak podle žalobce lze k takovému závěru dospět při akceptaci a aplikaci zásad právní logiky, konkrétně zásady „a maiore ad minus“. Bylo-li jednoznačným záměrem zákonodárce upravit povahu sjezdů a přímých napojení v tom smyslu, že se nejedná o součást pozemních komunikací (dálnice, silnice, místní komunikace), lze jednoznačně dospět ke shodnému závěru i u účelové komunikace a lze dovodit, že sjezd není součástí účelové komunikace. Sjezd je materiálně stavbou spojenou se zemí pevným základem a není součástí komunikací, když prokazatelně se jedná o samostatnou věc v právním smyslu. Napadené rozhodnutí je pak z těchto důvodů v přímém rozporu se zákonem o místních komunikacích. Žalobce dále poukázal na ust. § 120 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen OZ), podle kterého součástí věci je vše, co k ní podle povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila. Při posuzování, zda sjezd jako stavba je součástí pozemku, na kterém se nachází, nebo zda se jedná o samostatnou věc, nemůže být bráno v potaz pouze hledisko, zda lze stavbu od země oddělit, ale musí být individuálně zkoumáno také hledisko, zda stavba k pozemku podle povahy náleží či nikoliv. Podle žalobce se jedná o samostatnou věc, na kterou bylo vydáno samostatné povolení a jedná se o věc způsobilou být samostatným předmětem právního vztahu ve smyslu ust. § 118 odst. 1 OZ. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se uvádí, že předmětná účelová komunikace a její napojení není samostatnou stavbou, jelikož ji nelze od pozemku oddělit tak, aniž by se tím věc znehodnotila, je absurdní argumentací, neboť stavební prvky silnic a dálnic tvoří věci samostatné, přičemž je nelze oddělit od pozemku, aniž by se znehodnotily. Stejně tak sjezd je samostatným stavebním prvkem a je se zemí spojen pevnými základy. Žalobce zmínil nález Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS

268/06 ze dne 9.1.2008, podle kterého „Ústavně konformní omezení vlastnického práva je možné pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu, přičemž míra a rozsah omezení musí být proporcionální ve vztahu k cíli, který omezení sleduje a k prostředkům, jimiž je omezení dosahováno.“ Podle tohoto nálezu, existuje-li v zákoně veřejnoprávní institut omezující vlastnické právo, aniž by s ním zákon spojoval poskytnutí náhrady, je nezbytnou podmínkou jeho ústavní konformity souhlas vyjádřený vlastníkem. Obdobně vyznívá nález Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 2942/10 ze dne 15.3.2011. Podle žalobce nebyl prokazatelně splněn předpoklad pro zákonné a ústavní omezení vlastnictví. Vlastnictví žalobce k předmětnému sjezdu bylo napadeným rozhodnutím žalovaného výrazně omezeno, neboť je jím aprobován stav, kdy žalobcem vybudovaný sjezd nyní v podílovém spoluvlastnictví žalobce a jeho manželky a E. M., má být užíván jako veřejně nepřístupná účelová komunikace také Ski klubem Lokomotiva Olomouc. Omezení vlastnického práva přitom nemůže být shledáno jako proporcionální už proto, že Ski klub Lokomotiva Olomouc měl podle platného stavebního povolení ze dne 23.3.2001 přístup ke své nemovitosti zajištěn z pozemku parc. č. X a za tímto účelem měl zřízeno věcné břemeno chůze a jízdy. Kolaudační rozhodnutí předpokládalo, že Ski klub Lokomotiva Olomouc si zajistí příjezdovou cestu ke zkolaudované ubytovně přes pozemek parc. č. X. V době vydání kolaudačního rozhodnutí bylo již sjednáno a v katastru nemovitostí zapsáno zmíněné věcné břemeno chůze a jízdy. Ski klub Lokomotiva Olomouc tedy měl nezpochybnitelnou možnost si přístupovou cestu zajistit. Tohoto práva však nevyužil.

- 2) Dotčené pozemky leží poblíž silnice III/3693 a jsou na nich zřízena věcná břemena opravňující právem chůze a jízdy vlastníky pozemků parc. č. 52/7, 52/8, 52/9 aj. Nejedná se o oplocené území či jakkoliv jinak uzavřený areál. Nejedná se o uzavřený prostor či objekt a i okruh vlastníků pozemků je částečně rozdílný, když pozemek parc. č. 52/22 je ve výlučném vlastnictví Ski klubu Lokomotiva Olomouc. S ohledem na znění § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích se proto u dotčených pozemků nemůže jednat o neveřejně přístupovou účelovou komunikaci, která je komunikací v uzavřeném prostoru či objektu (zemědělské areály, vnitrozávodní komunikace, lomy apod.). Nemůže jí však být komunikace, která není nijak oddělena od svého okolí, tj. kdy nelze vůbec hovořit o uzavřeném prostoru. O neveřejně přístupné komunikaci u dotčených pozemků nelze proto vůbec uvažovat. V tomto směru je napadené rozhodnutí vadné a v rozporu se zákonem. Žalovaný přitom přímo v napadeném rozhodnutí konstatuje, že není dán veřejnoprávní zájem na užívání předmětné účelové komunikace na dotčených pozemcích. Není-li však veřejnoprávní zájem na užívání těchto pozemků dán, pak podle názoru žalobce není dána potřeba zásahu do soukromého vlastnictví určením daných pozemků jakožto účelové komunikace, zvláště za situace, kdy není vyjasněna otázka užívání sjezdu na pozemcích parc. č. 215 a 52/24.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobce v průběhu řízení nezpochybnil skutečnost, že se na dotčených pozemcích nachází zpevněná plocha, která slouží pro příjezd a příchod k nemovitostem manželů M., S. a Ski klubu Lokomotiva Olomouc. V daném místě se tedy pozemní komunikace nachází a jedinou otázkou, kterou měl správní orgán I. stupně určit, bylo, zda se jedná o účelovou komunikaci veřejně přístupnou či nikoliv. Na základě nesouhlasu žalobce bylo silničním správním úřadem vyhověno jeho námitkám a bylo rozhodnuto v jeho prospěch, tj. rozhodnuto, že účelová komunikace na dotčených pozemcích je neveřejně přístupná. Tímto rozhodnutím nebylo žádným způsobem zasaženo do soukromého vlastnictví žalobce. Žalobcův názor, že účelovou komunikací, která není veřejně přístupná, může být

pouze komunikace v uzavřeném prostoru, považuje žalovaný za mylný a nemající oporu v zákoně. Ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích určuje, co je účelovou komunikací a ustanovení odst. 2 stanoví zařazení i pozemní komunikace v uzavřených objektech. Pokud má žalobce obavy z nadměrného užívání účelové komunikace na dotčených pozemcích, nic mu nebrání, aby v souladu s ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích navrhl, aby příslušný silniční správní úřad upravil nebo omezil přístup na uvedenou účelovou komunikaci. Pokud jde o další žalobní body, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když obsahově totožné byly odvolací námitky, s nimiž se ve svém rozhodnutí vypořádal. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce ve vyjádření ze dne 23.9.2011 uvedl, že Ski klubu Lokomotiva Olomouc nikdy žádný přístup nepovolil a posílal mu několik let dopisy, že užívá cizí majetek bez souhlasu vlastníka a že má stavební povolení na vlastní přístupovou komunikaci s věcným břemenem chůze a jízdy.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že Ski klub Lokomotiva Olomouc podal dne 19.9.2008 u správního orgánu I. stupně Obecního úřadu Ostružná (dále jen správní orgán I. stupně) žádost o stanovisko k zařazení pozemku se zpevněnou plochou parc. č. 52/22, jehož je vlastníkem, mezi účelové veřejně přístupné komunikace. V odůvodnění žádosti uvedl, že komunikace bude využívána jako dopravní cesta pro vozidla a chodce ke spojení nemovitosti Ski klubu Lokomotiva Olomouc, který zprovoznil v Petříkově penzion s ubytovací kapacitou 48 lůžek. Součástí penzionu bude i parkoviště, k němuž je nutno vybudovat příjezdovou komunikaci. Za tímto účelem koupil žadatel spolu s manželou M. a S. pozemky parc. č. 215 a 52/24, přičemž pozemek parc. č. 52/22 ve výlučném vlastnictví žadatele na tyto pozemky navazuje a žadatel na něm plánuje vybudovat sjezd z této komunikace na parkoviště penzionu. Na společných pozemcích parc. č. 215 a 52/24 je zpevněná plocha sloužící pro příjezd a příchod k nemovitostem M. a S. a žadatele. Dále jsou na těchto pozemcích věcná břemena pro průchod vlastníků pozemku parc. č. 52/7 – 10. Správní orgán I. stupně oznámil dne 2.10.2008 zahájení správního řízení o určení komunikace a vyzval účastníky řízení k uplatnění námitek ve lhůtě 10 dnů. Žalobce v podané námitce uvedl, že považuje zřízení veřejně přístupné komunikace za bezpředmětné, když vlastníci horních sousedních pozemků mají zřízené věcné břemeno chůze a jízdy zapsané v katastru nemovitostí. Manželé M. mají ve vlastnictví 1/3 sjezdu a žadatel má zajištěn přístup ke své nemovitosti z pozemku parc. č. X věcným břemenem chůze a jízdy rovněž zapsaným v katastru nemovitostí. Všichni vlastníci pozemků a nemovitostí tedy mají zajištěn přístup ke svým nemovitostem a je proto zbytečné zřizovat veřejně přístupnou komunikaci, při jejímž zřízení hrozí omezení přístupu k nemovitostem parkující veřejností a dojde k narušení pokojného stavu. Žalobce poukázal na ust. § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého sjezd sloužící k přímému napojení nemovitosti není považován za účelovou komunikaci. Upozornil také, že v případě existence sporů mezi vlastníky má tyto řešit občanskoprávní soud. Dále žalobce zdůraznil, že stavebně technický stav napojení pro příjezd k jeho rodinnému domu, který byl projektován v roce 1996, není schopen snést takové navýšení zatížení sjezdu, kdy již v současné době dochází

k propadu vozovky v místě napojení, došlo k poškození odvodňovacího žlabu a šířka komunikace je nedostatečná pro veřejný přístup. Žalobce se domáhal místního šetření ke zjištění tohoto stavu před vydáním rozhodnutí. Domnívá se, že nelze zřídit veřejně přístupnou účelovou komunikaci bez stavebně technických úprav sjezdu. Bude také ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu. Stavebně technické vybavení je přitom jedním z kritérií pro zařazení komunikace a jejich změn (§ 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Podáním ze dne 15.12.2008 vyjádřila svůj nesouhlas s zařazením komunikace na dotčených pozemcích mezi veřejně přístupné účelové komunikace také E. M. Rozhodnutím ze dne 20.9.2010 č.j. 338/2008 správní orgán I. stupně určil, že účelová komunikace na dotčených pozemcích je neveřejně přístupnou účelovou komunikací. Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání Ski klub Lokomotiva Olomouc, H. S. a žalobce. O odvoláních bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.

Podle ust. § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích pozemní komunikace se dělí na tyto kategorie:

- a) dálnice,
- b) silnice,
- c) místní komunikace,
- d) účelová komunikace.

Podle ust. § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích účelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.

Podle ust. § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích pozemní komunikace lze navzájem připojovat zřizováním křižovatek nebo připojovat na ně sousední nemovitosti zřízením sjezdů nebo nájezdů. Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací.

Podle ust. § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen „obecné užívání“), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.

Před vlastním meritorním posouzením považuje krajský soud za vhodné nastínit základní atributy právní úpravy pozemních komunikací. Silniční zákon vymezuje pozemní komunikace jako dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace se dále člení do čtyř kategorií, a sice na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace (§ 2 odst. 2 téhož zákona). Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví státu, krajů, nebo obcí, mohou být účelové komunikace ve vlastnictví soukromých subjektů. Účelové komunikace vymezené § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi. Charakter neveřejné účelové komunikace pak určuje ust. § 7 odst. 2 téhož zákona.

Problematikou účelových komunikací se dlouhodobě podrobně zabývá judikatura správních soudů. Z poslední doby lze zmínit např. rozsudek NSS ze dne 2.5.2012 č.j. 1 As 32/2012-47, v němž se NSS velmi podrobně zabývá jak východisky vyplývajícími z právní úpravy, tak postupem při určování charakteru konkrétní komunikace. NSS zde dovodil mj., že *„Z právní úpravy lze dovodit, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace, a to ex lege, bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) a současně pojmové znaky účelové pozemní komunikace vymezené v § 7 odst. 1 věta první citovaného zákona (resp. v § 7 odst. 2 věta první).“* Za stěžejní pro účelové pozemní komunikace pak považuje NSS (stejně jako pro ostatní pozemní komunikace) režim tzv. obecného užívání vymezený v § 19 zákona o pozemních komunikacích. Vychází přitom z toho, že obecné užívání lze podřadit pod pojem „veřejné užívání“ právní teorií definovaný jako *„užívání všeobecně přístupných materiálních statků, které odpovídají jejich účelovému určení, předem neomezeným okruhem uživatelů.“* Právo obecného užívání pozemních komunikací, byť může být v případě účelových komunikací spojeno s vlastnictvím soukromých osob, proto není považováno za institut soukromého práva, ale jedná se o veřejnoprávní oprávnění, které má svůj základ nikoliv v občanskoprávních předpisech, ale vyplývá ze zákona o pozemních komunikacích (viz rozsudek NSS ze dne 27.10.2004 č.j. 5 As 20/2003-64). Krajský soud podotýká, že v případě neveřejně přístupných účelových komunikací (§ 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích) je jejich užívání modifikováno charakterem takovéto účelové komunikace, tedy jedná se o zvláštní případ, kdy zákon ve smyslu ust. § 19 odst. 1 stanoví pro rozsah „obecného užívání“ jinak.

S ohledem na shora uvedené je v posuzované věci nutno primárně zkoumat otázku, zda na dotčených nemovitostech vůbec existuje dopravní cesta ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Obsahem správního spisu jakož i vyjádřeními účastníků řízení v jejich písemných podáních má krajský soud za prokázané, že na dotčených nemovitostech se dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci nachází, neboť zde byl vybudován sjezd, jehož určení pro dopravu a chůzi je nezpochybnitelné a dále na pozemcích vážnou věcná břemena práva chůze a jízdy. Další otázkou, kterou je nutno zodpovědět, je, zda tato pozemní komunikace má charakter účelové komunikace. Žalobce takovýto závěr jednoznačně odmítá a za výchozí argument považuje skutečnost, že na pozemcích parc. č. 215 a 52/24 je vybudován sjezd sloužící k napojení rodinného domu č.p. X na silnici III/3693. Žalobce předně vycházel z ust. § 14 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož sjezd není součástí silnice, dálnice ani místní komunikace

a má za to, že analogicky lze dovodit, že sjezd nemůže být součástí ani posledního z druhů pozemních komunikací, tj. účelové komunikace. Krajský soud tento názor žalobce nesdílí, když má za to, že neuvedení účelové komunikace v taxativním výčtu pozemních komunikací dle § 14 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích nepředstavuje opomenutí zákonodárce, ale má svůj důvod ve vlastnických vztazích, kdy, jak již bylo shora uvedeno, dálnice, silnice a místní komunikace jsou ve vlastnictví státu, krajů nebo obcí, a naopak účelové komunikace mohou být rovněž ve vlastnictví soukromých subjektů. Často to bývají také soukromé subjekty, které sjezdy a nájezdy na sousední nemovitosti zřizují. Podle krajského soudu proto z ust. § 14 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích nelze dovodit, že sjezd nemůže být součástí účelové komunikace. Argumentaci ust. § 120 odst. 1 OZ pak považuje krajský soud za zcela nepřipadnou, neboť otázka vlastnictví pozemku a stavby na něm je z hlediska určení druhu pozemní komunikace irelevantní. Právní relevance případného soukromého vlastnictví zde může mít svůj dopad pouze z hlediska uděleného souhlasu či nesouhlasu vlastníka se zřízením účelové komunikace nebo z hlediska poskytnutí náhrady. Ve svém závěru, že sjezd může být účelovou komunikací, vychází krajský soud také z ust. § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, který upravuje způsoby propojení pozemních komunikací navzájem zřizováním křižovek nebo připojováním na ně sousedních nemovitostí zřízením sjezdů nebo nájezdů. Jelikož sjezdy a nájezdy dle tohoto ustanovení slouží k připojení k pozemní komunikaci, mají i samy o sobě povahu cesty určené k užití silničními a jinými vozy a chodci (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Věta druhá ust. § 10 odst. 1, která zní: *„Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací“* se podle názoru krajského soudu vztahuje toliko na ty případy, kdy k připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není zapotřebí sjezdu, neboť nemovitost bezprostředně přiléhá k pozemní komunikaci. V posuzované věci by se toto ustanovení věty druhé § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vztahovalo pouze na situaci, kdy by nemovitost žalobců bezprostředně navazovala na silnici III/3693. Taková situace však nenastala, když mezi touto nemovitostí a silnicí se nacházejí ještě pozemky p.č. 52/24 a 215, tj. pozemky, na nichž byl vybudován sjezd sloužící k připojení vlastní nemovitosti k silnici. Jinými slovy stav, kdy existuje sjezd, jímž se sousední nemovitost připojuje k pozemní komunikaci (§ 10 odst. 1 věta první citovaného zákona) nepředstavuje přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci (§ 10 odst. 1 věta druhá), a proto může být účelovou komunikací.

S odkazem na již shora citované závěry NSS učiněné v rozsudku ze dne 2.5.2012 č.j. 1 As 32/2012-47 je skutečnost, že předmětný sjezd má charakter účelové pozemní komunikace pouze jedním z potřebných pojmových znaků pozemní komunikace (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). V dalším kroku je nutno se zabývat tím, zda splňuje také pojmové znaky účelové pozemní komunikace vymezené § 7 odst. 1 věta první, resp. odst. 2 věta první zákona o pozemních komunikacích. Jak již bylo shora uvedeno, režim obecného užívání ve smyslu ust. § 19 odst. 1 zákona o místních komunikacích je zde modifikován zvláštní zákonnou úpravou v případě neveřejně přístupné účelové komunikace. Charakteristika účelové komunikace ve smyslu ust. § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích je v posuzované věci jednoznačně naplněna, když předmětný sjezd představuje pozemní komunikaci sloužící ke spojení nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi, tj. především se silnicí III/3693, jak již vyplynulo ze shora uvedené právní argumentace. V tomto ohledu se krajský soud se závěry správních orgánů obou stupňů ztotožňuje. Vzhledem k tomu, že správní orgány obou stupňů dospěly

k závěru, že předmětná účelová komunikace má charakter neveřejné účelové komunikace, je nezbytné přistoupit k aplikaci ust. § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Zde však krajský soud naráží na nepřezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, neboť ani jeden z nich se ve svém rozhodnutí nezabýval kritérii neveřejné účelové komunikace vymezenými v § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje v tomto směru žádnou správní úvahu. Žalovaný pak sice v napadeném rozhodnutí na str. 6 podrobně uvedl, kterým subjektům slouží účelová komunikace a že zde není dán veřejnoprávní zájem na jejím neomezeném užívání veřejností, nicméně nevypořádal se s kritériem *uzavřeného prostoru nebo objektu* ve smyslu ust. § 7 odst. 2 věty první zákona o pozemních komunikacích. V dalším řízení bude nezbytné, aby žalovaný formou správního uvážení vymezil pojem *uzavřený prostor nebo objekt* a vyjádřil svou úvahu, z jakých důvodů má za to, že dotčené pozemky tento pojem naplňují. V tomto ohledu napadené rozhodnutí nemůže za daného stavu dostat náležitostí správního rozhodnutí vyplývajících z ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nároku na náhradu nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly náklady s tímto řízením v souvislosti se zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a dále s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění (§ 6 odst. 1, § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 citované vyhlášky). Náklady právního zastoupení byly dále zvýšeny o částku, kterou je právní zástupce povinen zaplatit podle zvláštního předpisu (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Celkově tedy náklady právního zastoupení činí 5.808,- Kč. Celkové náklady řízení pak činí částku 7.808,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 154 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 30. května 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu